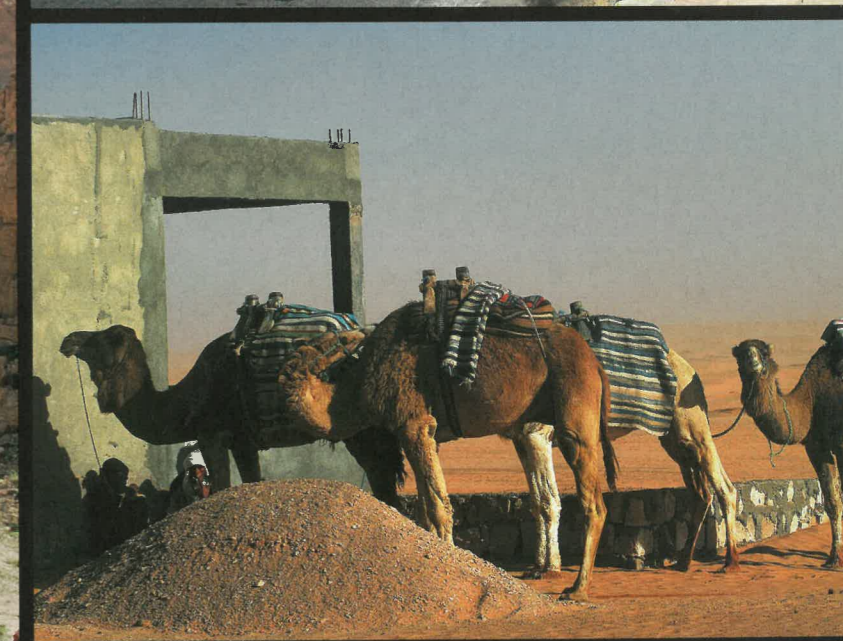

Tunisko

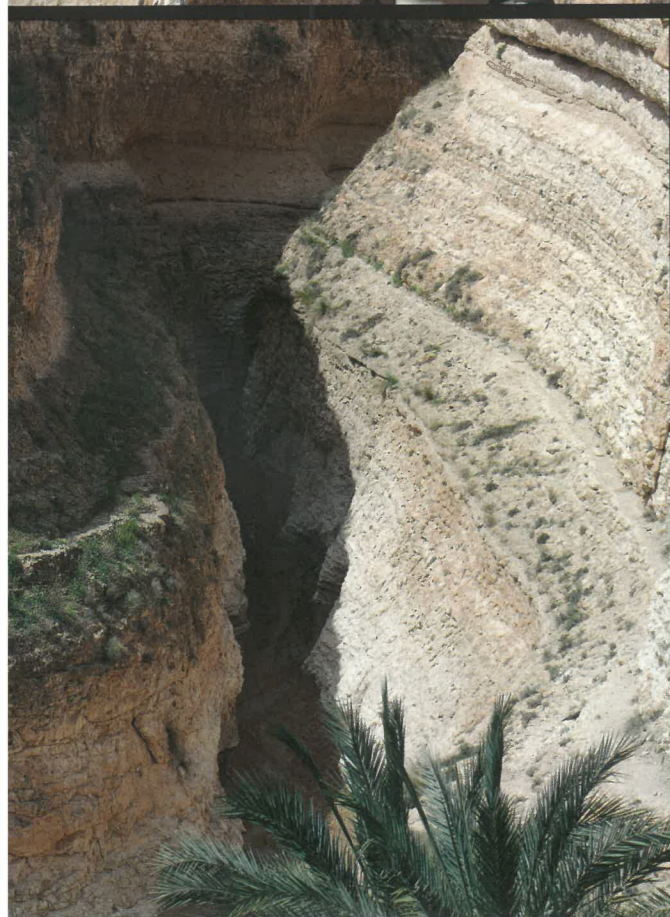
aneb

vstříc Hvězdným válkám

Zima se táhne jako med, a tak s radostí přijímám pozvání k účasti na cestě do Tuniska. Přípravy na tuto výpravu nejsou protentokrát nijak náročné. Motorka je téměř nachystána, pouze večer před odjezdem u kamaráda Bigiho z Plzně montujeme tlumič řízení. Cestovní formality jsou vyřízeny během týdne, itinerář výpravy si vzal na starost další kamarád Tony, který už v Tunisku byl před třemi lety. Věci na cestu si balím dvě hodiny před odjezdem. Zatímco do naší republiky míří nový americký prezident, my ji opouštíme s pocitem, že se opět vzájemně nepozdravíme. Snad možná v létě na jeho domácím hřišti. ☺

Text: Martin Pouba, KTM 950 Adventure, Foto: Martin Pouba, Michal Hamšík (fotky doplněny v redakci ze starší cesty)

Je 3. dubna 2009 a slunce mě doprovází až do Rozvadova, kde se setkává celá naše výprava, a to v následující sestavě:

Tonda Sova, BMW R 1200 GS
Martin Pouba, KTM 950 Adventure
Libor Mašek, BMW F 800 GS
Roman Florian, BMW R 1150 GS

Dotankujeme zde nádrže a už fičíme po německých dálnicích. Lehce nás zdrží jen průjezd bavorskou metropolí Mnichovem, ale zato shlédneme budovu vystavěnou v podobě čtyřlvalce, kde sídlí společnost BMW, vysílací věž i pozoruhodný olympijský stadion, jehož stanová střecha ze skla, betonu, ocelových lan a sofistikovaná nosná konstrukce budí i po 30 letech nebyvalý obdiv. Naše dnešní etapa končí u Tonyho kamaráda v rakouské části Tyrolských Alp, a tak nespěcháme.

U Garmisch - Partenkirchenu vjíždíme na alpské serpentiny. Slunce máme nad hlavou, sněhu v okolí silnice stále přibývá

a my si užíváme jízdu přes Fern Pass do Rakouska. Přestože jedeme celkem svižně, předjíždí nás místní kolega na BMW. Jede jak utržený z řetězu, ale my se ho držíme jako klíšata. Nevydrží a v jedné visce ukazuje, ať zastavíme.

Divoký rider sundává helmu a objevuje se bílá hlava. Třiašedesátiletý chlapík se s námi, lépe řečeno s německy mluvícím Tondou, dává do řeči. Motorku si koupil teprve před třemi lety a ročně najezdí 20 000 km po zdejších okolí. Ví o každé zatáčce, nerovnosti a hlavně o místech, kde měří rychlost policie. Poplácáme se po zádech, popřejeme šťastnou cestu a jedeme až do Taufenu, na dvůr domu, kde máme domluvený nocleh. Navštívíme místní hospůdku, ve které nám osmdesátiletá paní hospodská připraví místní specialitu – šibenici, kde místo oběsnice visí špíz. Samozřejmě ochutnáme i pivo.

Ráno je mrazivé a my před sedmou opouštíme příjemné ubytování. Čeká nás něco málo přes 500 km do přístavu Genova (Janov). Prudké stoupání, klesání, serpen-

tiny, ledové plotny, to vše nás doprovází přes Švýcarsko směrem k hranicím s Itálií. Největší útrapy dvouhodinové jízdy však přináší pětistupňový mráz. Místy nejsem schopen ani zmáčknout spojku, ale ráz krajiny se naštěstí začíná měnit. Skaliska, led a sníh pomalu mizí a čím dál víc se objevuje čerstvá zeleň.

Trochu bloudíme přes Milano, ale zapnutá navigace nás bezpečně vyvádí na tu správnou výpadovku. „Navigace je sice úžasná věc, ale ochabuje orientační smysl,“ vyjadřují svůj názor. Závěrečný dálniční úsek je samá serpentina a drobný déšť i rychle se měnící barvy asfaltu nás nutí k opatrnosti. Ocitáme se v přístavu, kde se před otevřeným chřtánem naší lodi Splendid kupí značné množství off-roadáků, a tak je na co koukat. Trochu mi to připomíná tradiční přístavní shon během dakarské rallye. Obstaráme si palubní lístky, vyplníme nezbytnou imigrační kartu, zaparkujeme motorky v podpalubí a cesta do kajut je volná. Až pozdě za tmy loď opouští přístav a my v Marina baru ochutnáváme

italské pivo. Pít se dá, ale cena 3,50 EUR za třetinku je na naše poměry příliš vysoká.

Ráno sice promeškám svítání, ale i tak jsem na chladné palubě jako jeden z prvních. Právě mjíjme Sardinii, což znamená, že jsme asi v polovině cesty. Už se začínáme nudit, když konečně zahlédneme břehy Afriky. Odbavení je však nekonečné, organizace celníků nijaká, a tak v jednu chvíli ztrácím nervy. Prašným cestovními doklady o zem, opouštím frontu a nechám se vystřídat kolegou Tonym. Teprve před půlnocí vyjíždíme jako jedni z posledních do ulic tuniské metropole. Smůla je v tom, že nemáme nejen dináry, ale ani benzín. Po hodině se nám ho podaří sehnat, a to za stejnou cenu jako v Evropě. Chybami se člověk učí...

Navigace funguje perfektně, a proto bez nesnáží vyjíždíme z nočního města po silnici 51 směrem Bou Rebia. Po cestě spíme na zarostlé louce, ale chlad okolo 1 °C nám do Afriky jaksi moc nepasuje. Druhý den nás však vítá pěkně počasí, takže nám kilometry rychle ubíhají. Peníze vyměníme v první bance v El Fahs a zkratkou do Thelepte vyzkoušíme nás i stroje na první nebezpečné cestě, kde se střídá štěr, písek i hlína. Pohybujeme se v těsné blízkosti hranic s Alžírem, což je důvod, proč nás vojenská patrola před městem Fusana řádně proklepne. Dnešní noc trávíme za 20 dinárů v hotelu před Ferinou a během večerního mítinku se přesvědčujeme o nutnosti zavedení úsporného režimu. Finance rychle odtékají a část naší výpravy už nechce bydlet po hotelích a nakupovat za turistické ceny. Je nutné smlouvat!

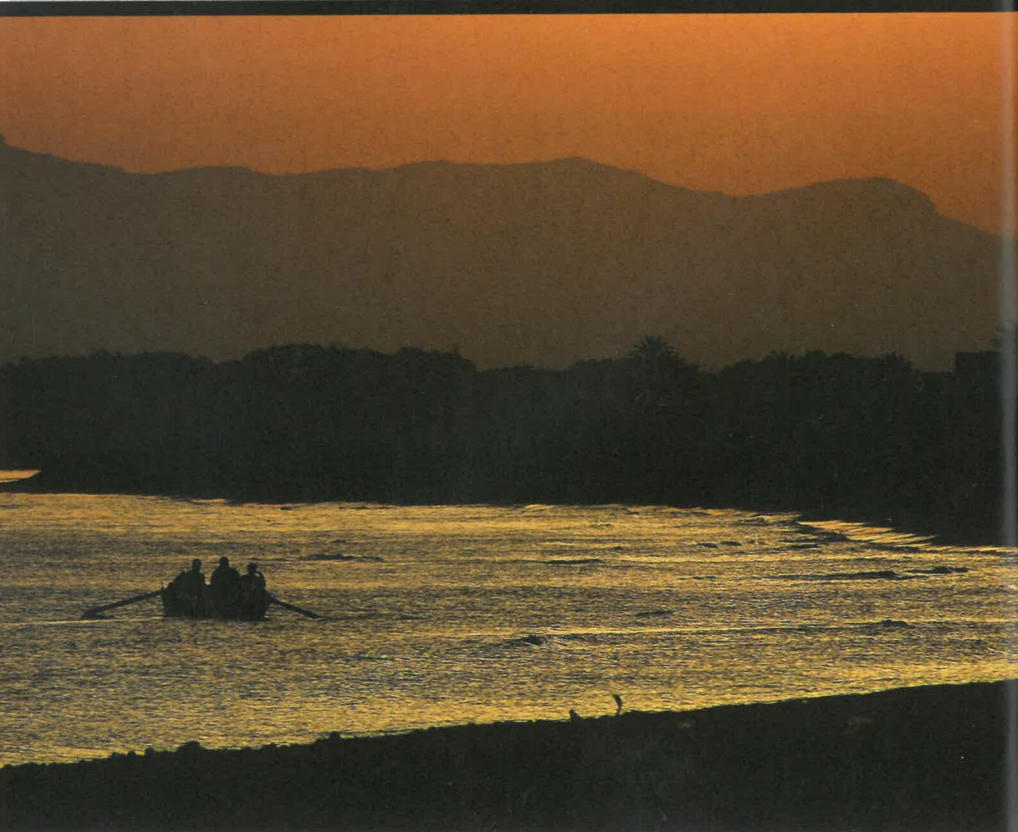
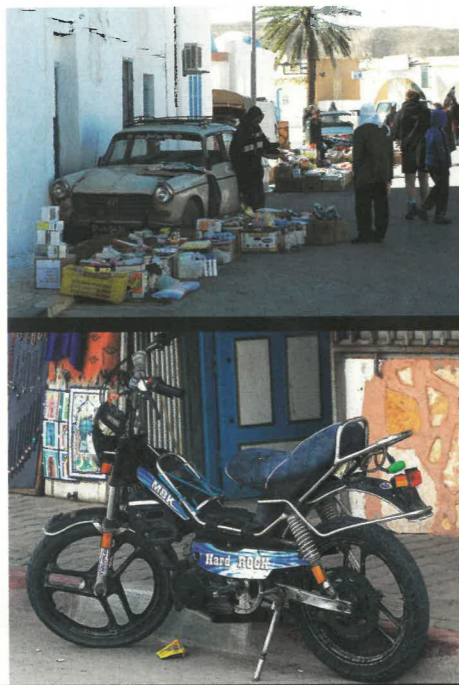
S novým elánem ráno opouštíme neútulný brloh a po pistě směr Mulares dojíždíme

ke Canon Mides v západní části země. Jedná se o zhruba 50 metrů hluboký kaňon, v jehož blízkosti jsou připraveni na turisty místní obyvatelé a prodávají nejrůznější cetky. Za zajímavost stojí snad jen velmi pěkné kameny, které domorodci dobývají asi z dvoumetrové hloubky pod povrchem země. Popijeme zde berberský čaj, ale vedro nás vyháňá znovu do sedel. Teprve v Chebice poobědváme a po ztvrdlé, hlinité „vypalovačce“, kde držíme místy rychlost okolo 120 km/h, se blížíme k Romelově průsmyku.

K památníku dojíždíme po opuštěné asfaltce, lemované ostrými skalisky. Líbí se nám tu, ovšem cesta po Romelově pistě byla ještě daleko úchvatnější. Z hory ve stupačkách sjíždíme na jedničku po

kamenných plotnách, které občas střídají betonové bloky. Teprve v údolí se krajina otevírá a pista se stává plnou písku a špatně viditelných hlubokých koryt. Právě to se stává osudné Tonymu, který při výjezdu zvolil špatnou rychlost, spadl a výfuk jeho BMW mu pěkně spálil lýtko, jež mu následně dezinfikují zevně slivovicí.

Sluníčko uhání k západu a my rozbíjíme snad nejkrásnější tábor na naší výpravě. Druhý den posledních pět kilometrů terémem a na snídani si zajedeme do Hama el Jerid. Posilnění vyjíždíme do měkkého písku plného zrádných kolejí a křovisek směr Star Wars. Ano, po velmi těžkém 35 km úseku nacházíme v pustině místo plné rekvizit a kulís, které tu zbyly po natáčení tohoto filmu. Celé je to

Car servis Praha
2B - moto Trutnov

Wunderlich
complete your BMW

katalogy zdarma • www.carservispraha.cz • www.bohemiabike.cz

velmi zajímavé, ale teplota okolo 35 °C a velké množství turistů nás brzy vyháňá na pěknou písčitou polosilnici směr Nefta.

Právě odtud se pokusíme přejít největší solné jezero severní Afriky, Chott el Jerid. Leží 23 metrů pod hladinou moře a má rozlohu 5 tisíc kilometrů čtverečních. Jeho dno pokrývá v silné vrstvě sůl, která má konzistenci zvlhlého vápna s narůžovělou barvou. Dno jezera je převážně natolik pevné, že se dá po několika cestách i přejít, ale nám se podařilo trefit období, kdy to vzhledem k velkému procentu vody prostě nešlo. Nevzdali jsme se sice hned, ale neprůjezdnost v podobě kluzkého soliska na sebe nedala dlouho čekat. Navíc jsem si pěkně „ustlal“ a „vytunil“ tak svůj levý kufr.

Rozhodli jsme se tedy pro asfaltovou verzi, ale ani tady nám štěstí nepřálo. Vojenská hlídka nás otočila a nám nezbyvalo, než zvolit

západní cestu a pozorovat z hlavního tahu fatu morganu, vznášející se nad jezerem. Ve městě Tozeur myjeme motorky tlakovou vodou od solného bláta a zároveň zůstáváme i na noc v kempu Belveder. Město je turisticky navštěvované, proto jsou zde i hotely a restaurace. Rozdělujeme se, Tonda s Liborem chtějí okusit folklor místní hotelové restaurace a já s Romanem objevujeme pivní krám, kde nakupujeme trochu těch iontových nápojů a vracíme se ke stanu.

Kluci v hotelu jsou rozverní a píší Romanovi SMS: „Přijďte za námi, jsou tu i prostitutky!“ Bohužel opomněli fakt, že tento telefon nechal Roman doma manželce a vzal si jiný... Od té doby manželka přestala komunikovat. Ráno jsme si vše vysvětlili a popojeli do Douz, města, kde chceme pár dní pobýt a řádně pooffroudit v písku. V kempu s příznačným názvem 4x4 se

setkáváme se známými tvářemi z trajektu a motorkami se to tu jen hemží.

Večer společně poklábosíme a s napětím se těšíme na bývalou dakarskou etapu Douz – Ksarghilane. Před odchodem do stanu nás osloví jeden obtlouštělý učitel matematiky z Rakouska, zda-li by se k nám nemohl přidat. „Přijed' ráno v 8 hodin,“ odpovím suše. Před usnutím ještě probíráme, co s ním budeme dělat, když začne padat a dojdou mu síly. Ranní paprsky nás nalezly u odstrojených motorek, u brány se potkáváme s učitelem a po asfaltu míříme vstříc písčitému dobrodružství.

A je to tu! Hluboký písek a vyjeté koleje. Motorka si jede kam chce, jen matematik nám mizí ve stupačkách kdesi za horizontem z dohledu... Pomalu si zvykám a stroj mě začíná poslouchat. Dojedeme čekajícího učitele a ten se jako správný učitel

také projeví. „Stůj ve stupačkách, nedívej se pod sebe, ale kamsi na horizont a drž plyn!“ To jsou jeho slova. Samozřejmě, pomáhá to a od té chvíle se mu lepíme na paty. Euforie z jízdy je úžasná, často stavíme a pořizujeme záběry. Přijmeme i pozvání do místní čajovny, kde mimo vizitek a fotografií méně či více známých offroadůků nalézáme i mého velkého oblíbence, který už bohužel není mezi námi, Fabricia Meoniho a vizitku Sqwera. To je pro změnu náš jezdec, který tu mezi námi našťestí ještě je.

Po třech hodinách a 110 km jízdy písek jsme bez neshání v cíli naší cesty. Gotfried, náš postarší učitel matematiky a jízdy, nešetří chválou. Tuto etapu má za sebou již 15x a takhle rychle se do Ksarghilane ještě nedostal. Nosy se nám lehce protáhnou směrem vzhůru a už přemýšlíme o cestě zpět, tentokrát bez Gotfrieda, který odtud pokračuje směrem k domovu.

Navigace padá na mě. Zostra vyrážíme, v nepřehledném dunovém úseku se ztrácím, ale našťestí mě zastupuje Tonda. Ukazuje doleva a po 200 m opět narážíme na písku. Zrychlujeme a stavím jen, když za sebou nevidím kluky. „Nejedeme příliš rychle? Stojí to za to?“ ptá se Tonda při jedné ze zastávek. „Nám to za to stojí,“ odpovíme s Romanem jednohlasně a bereme za startér. Zpáteční cesta trvala 1:50 a my se v kempu stali hrdiny. Gotfriedovi píšeme SMS a jeho odpověď, „Jste ti správně kati“ nás uspokojuje. Pro mne byla tato jízda jedním z vrcholů naší výpravy.

Večer u euforického vyprávění získáváme souřadnice pole pískovcových růží a ráno vyrážíme vstříc dalším nedozírným haldám písku. Cesta se stává stále těžší, písek hlubší a jemnější a navíc se zatahuje a zvedá vítr. Jsme v cíli a skutečně se nám pod nohama objevují větší i menší pískovcové růže. Kluci jsou velmi unavení a po

cestě zpět se začíná padat. Zejména Libor si zvedání motocyklu náležitě užívá. Já se cítím fit a je jasné, že tlumič řízení, který jsme těsně před cestou s kamarádem Bigim namontovali, má svůj účinek.

S hlavou vztyčenou se řítím z duny, ale najednou motorka klesá kamsi ke dnu a na místě stojí, jen taktak, že neletím přes říditka. Ano, poprvé se setkáváme s pískem zvaným feš – feš. Vzpomenu na slova Ivo Kaštana a společně s Romanem motorky pokládáme na bok a díry po zapadlých kolech zasypáváme. Potom nezbyvá než motorky zase postavit a na jedničku opatrně tlačit na tvrdší podklad. To se daří a my můžeme zvesela pokračovat zpět do Douz, kde po obědě v písčné bouři objíždíme nudnou a otravnou trasou po asfaltu míříme znovu do Ksarghilane.

Utáboříme se a využijeme místního horkého pramene k lázni před posilujícím

spánkem. Bouře řádí celou noc a písek máme všude. Nepřízeň počasí nás ovšem neodradí a po polním tankování z kanystrů místní paní pumpařky se ubíráme kamennou pistou na východ směr Ghuermassa. Ta je ovšem místy zavátá pískem a my máme co dělat, abychom jízdu zvládli. Navíc začínám mít problémy s chlazením, vítr máme v zádech a nápor na chladič je nulový. Vařím. Zastavuji a modlím se, aby těsnění vydrželo. Nakonec dolévám do chladiče vodu z camelbagu. Po 80 km vjíždíme na asfalt a dále do cíle dnešní pouti, Matmaty. Počasí je stále pod psa, a tak usmlouváme stejnojmenný hotel na 25 dinárů i se snídaní.

Ráno jdeme s Romanem a průvodcem na prohlídku místní rarity, kterou jsou 500 let staré jeskynní byty Berberů a opět pár pozůstalých objektů z doby natáčení Hvězdných válek. Itinerář výpravy se začíná načít

a téměř 300 km jízdy po asfaltu osvěží jen návštěva moře poblíž města Gabes.

Odpoledne je však jiné, daří se mi podle souřadnic najít úžasnou soutěsku Sacket, kterou je možné projet na motorkách. V podvečer ve výšce okolo 1 000 metrů překonáváme off-roadovými cestičkami hory až do Senedu. Před námi na obloze visí zlověstná mračna, a tak raději včas táboříme v ovocné sadu. V noci sice spadne pár kapek, ale ráno je obloha jako vymetená.

Po krátké poradě měníme plán a jedeme do města Sbeitla, kde nás čekají velmi zachovalé památky z dob Římského Impéria. O motorky se nám stará hlídač, který mi nabízí zaručeně pravé mince, jež osobně vykopal. Odbývám ho, je vedro, mám žízeň a navíc stejně nemám peníze. Zbývá mi tak na poslední nádrž benzínu a musím doufat, že v Tunisu natankuji na kartu. S Romanem nás po dlouhé asfaltové epizodě opět začínají svrbět dlaně a nabízíme ostatním menší zajíždku do hor do městečka Alaa. A to se vyplatí! Úžasná horská scenérie, štěrka a bláto dovrší v soutěsce kamenný zával. Dvě hodinky si přes něj klestíme cestu, odvalujeme kameny a daří se nám více či méně sportovně úsek překonat. Nutno poznamenat, že motocykly s ležatými válci

měly o poznání horší průchodnost. Takže ještě dva kamenité brody a jsme opět ve stavu blaženosti. Ve městečku doplníme zásoby vodou a chlebem a noc trávíme u romantické přehrady před El Haouareb. V noci sem tajně přijíždějí muslimové pít pivo tak, aby je Alláh neviděl. To mi ovšem vadí daleko méně než hromada pixelů, která po jejich párty na břehu zůstala.

Stále nám zůstává dost času do odjezdu trajektu, proto na základě informací od Gotfrieda hodláme navštívit termální lázně u moře poblíž města Korbou. Turisticky laděné městečko nás však odradí na první pohled, a proto otáčíme říditka zpět. Navigace nás dovede do opuštěného kempu La Pinede, kde sbíráme poslední síly na cestu do přístavu. Procházky po pláži a večer v čajovně je to pravé, čím se chci s Tuniskem rozloučit. Druhý den nakoupíme zásoby potravin, pár dáreků pro blízké, ochutnáme skopovou kotletu a už nás vítá noční přístav. Ceremonie okolo nalodění jsou dlouhé a teprve po půlnoci se na palubě s plechovkou v ruce loučíme s břehy Afriky. Nezajímavou cestu přes Evropu se mi po předchozích řádcích nechce popisovat, za zmínku stojí snad jen to, že 1 100 km v zimě, místy v lijáku, jsme jeli non-stop.

Informace:

Délka cesty: 14 dnů

Počet ujetých kilometrů:
4 800 km na motorkách
1 980 km lodí

Použitá mapa: Tunisia V12

Měna: dinár = 15 Kč

Ceny:

1litr benzínu: 1,2 dináru

Kemp: do 10 dinárů

Hotel: okolo 20 dinárů

Pivo 0,25 l: 2 dináry

Voda 1,5 l: 0,5 dináru

